

ΕΝΘΡΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΣΕΒ.ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΠΟΛΕΩΣ Κ.ΓΑΒΡΙΗΛ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΜ

Την Παρασκευή, 21^η Δεκεμβρίου ε.ε. η ΑΘΜ ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ.Θεόδωρος Β' ετέλεσε στον περικαλλή Ιερό Καθεδρικό Ναό Αγίου Μηνά Ισμαηλίας την ενθρόνιση του Σεβ.Μητροπολίτου Λεοντοπόλεως κ.Γαβριήλ.

Στην τελετή της ενθρονίσεως του Σεβασμιωτάτου συμμετείχαν οι Σεβ.Μητροπολίτες Γέρων Πηλουσίου κ.Καλλίνικος, Μεσσηνίας κ.Χρυσόστομος, Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, και Ερμουπόλεως κ.Νικόλαος, ως και οι Θεοφιλ.Επίσκοποι Μπραζαβίλ και Γκαμπόν κ.Παντελεήμων, Νιτρίας κ.Νικόδημος, Πατριαρχικός Επίτροπος Καΐρου και Βαβυλώνας κ.Νήφων, Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Αγίου Γεωργίου Π.Καΐρου. Παρέστησαν ο Κόπτης Επίσκοπος Ισμαηλίας κ.Σεραφεΐμ, ο Εξοχ.Πρέσβης της Ελλάδος στο Κάιρο κ.Χριστόδουλος Λάζαρης, ο Ελλογιμ. κ.Σπυρίδων Καμαλάκης, Μέγας Αρχων Λογοθέτης και Μέγας Ευεργέτης του παλαιάτου Πατριαρχείου, ο Εντιμ.Πρόεδρος της Ελληνικής Κοινότητας Ισμαηλίας κ.Ιωάννης Μισρέκης, οι σπουδαστές της Πατριαρχικής Σχολής Αλεξανδρείας «Άγιος Αθανάσιος», πλήθος παροίκων από διάφορα μέρη της Αιγύπτου, ως και επισκέπτες εξ Ελλάδος.

Ο Μακαριώτατος, κατά την προσλαλιά Του, με συγκίνηση είπε τα εξής:

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Λεοντοπόλεως και εν Κυρίω αγαπητέ αδελφέ κ.Γαβριήλ,

‘Ως γαρ το θέλημα αυτού έργον εστί και τούτο κόσμος ονομάζεται, ούτω και το βούλημα αυτού ανθρώπων εστί σωτηρία και τούτο Εκκλησία κέκληται.’ (Κλήμης, Παιδαγωγός, 1, 6, 27, 2). Ο μέγας της Αλεξανδρείας διδάσκαλος Κλήμης θεολόγησε ότι άνθρωπος και Εκκλησία αποτελούν μεγέθη αλληλένδετα. Η Εκκλησία συνιστά τον τόπο συναντήσεως του ανθρώπου με το θεό. Λειτουργεί ως γέφυρα που συνδέει τον άνθρωπο με τον Δημιουργό του. Υπάρχει ως η ορατή φανέρωση της δημιουργικής βουλήσεως του θεού να ανακτήσει ο άνθρωπος την αρχική του γνησιότητα και να κοινωνήσει του μυστηρίου της σωτηρίας. Αλλά και ο χαλκέντερος της Αλεξανδρείας διδάσκαλος Ωριγένης θεολόγησε επί της αμοιβαίας συνδέσεως ανθρώπου και Εκκλησίας. Χαρακτήρισε την Εκκλησία ως *‘κόσμο του κόσμου’* (Ωριγένης, *Εις το κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον*, 6, 59). Την παρουσίασε να υπάρχει και να πορεύεται ως η ελπίδα του κόσμου, ο οποίος *‘φωτίζεται υπό της παρεπιδημούσης Εκκλησίας’* (αυτόθι). Ανέδειξε τον δυναμικό της χαρακτήρα ως προοπτικής και καταξίωσης του ανθρώπου.

Σήμερα, καταυγαζομένη υπό της χάριτος του Παναγίου Πνεύματος, αλλά και πορευομένη επί του στερεού εδάφους της πλούσιας θεολογικής της παραδόσεως, η Εκκλησία της Αλεξανδρείας σε καλεί να διακονήσεις το ιερό υπόργημα της διαποιμάνσεως της ιστορικής Μητροπόλεως Λεοντοπόλεως και να καταστήσεις το διαπιστευόμενο στα χέρια σου ποίμνιο *‘σύννοικον εικόνα, σύμβουλον, συνόμιλον, συνέστιον, συμπαθή, υπερπαθή, ανάθημα τω θεώ υπέρ Χριστού’* (Κλήμης, *Προτρεπτικός προς Έλληνας*, 4, 59, 2-3).

Αγαπητέ μου Γαβριήλ,

Όταν ο μακαριστός πνευματικός μας πατέρας, ο αείμνηστος Πατριάρχης της αγάπης και των διαλόγων Παρθένιος ο Γ' σε κάλεσε, το 1990, ήλθες στο Πατριαρχείο μας και υπηρέτησες θυσιαστικώς και αγαπητικώς τον Αφρικανό αδελφό στην Ιεραποστολή της

Ιεράς Μητροπόλεως Ζιμπάμπουε. Αλλά και ως Πατριαρχικός Έξαρχος στην Οδησό ανταποκρίθηκες με φιλότιμο και αφοσίωση στην κλήση και πρόσκληση της Εκκλησίας των Αλεξανδρέων. Αλλά και όταν η αγάπη και η πρόνοια του παντοδυνάμου θεού το θέλησε, ήλθες και πάλι στο Παλαίφατο Πατριαρχείο μας, το 2004, και έκτοτε προσφέρεις εαυτόν με πίστη και διάκριση ως Πατριαρχικός Επίτροπος Αλεξανδρείας. Επί οκταετία ολόκληρη αναλώνεις νυχθημερόν με αυτοθυσία και μαρτυρία την προσωπική σου ζωή για το Πατριαρχείο μας. Ό,τι και αν σου ανέθεσα, το διεκπεραίωσες με ειλικρινή υπακοή και βαθιά συναίσθηση του καθήκοντος.

Ως Επίτροπος, εφαρμόζεις το θεολογούμενο ότι ο άνθρωπος *‘αγιάζεται ως θεού παιδίον και πολιτεύεται μεν εν ουρανοίς επί γης παιδαγωγούμενος’* (Κλήμης, *Παιδαγωγός*, 1, 6, 42, 1-3). Γι’ αυτό και υπάρχουν αυστηρός μεν, φιλόανθρωπος δε. Τη σοφία της μακράς σου εμπειρίας θεωρείς καθήκον σου να την προσφέρεις με πολλή την υπευθυνότητα τόσο στους κληρικούς της Πατριαρχικής Αυλής, όσο και στο θεόσωστο ποίμνιο της Μεγάλης Πόλεως. Πεποίθησή σου είναι ότι η λογιότητα αποτελεί κενό γράμμα, αν δεν συνοδεύεται από σεμνότητα ήθους και διαπαιδαγώγηση χαρακτήρων *‘εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου’* (Εφ. 6, 4).

Ως συγκυρηναίος στον πνευματικό μου αγώνα να προάγω την ιστορική μαρτυρία, να εκπέμψω το σύγχρονο στίγμα και να χαλκεύσω τη μελλοντική προοπτική του Αγιοτάτου Αποστολικού θρόνου του Αγίου Μάρκου, τηρείς απαρεγκλίτως την εκκλησιολογική αρχή ότι *‘του επισκόπου η οφειλή βαρυτάτη εστίν, απαιτουμένη υπό του της όλης Εκκλησίας Σωτήρος και εκδικουμένη, ει μη αποδοίτο’* (Ωριγένης, *Περί Ευχής*, 28, 4). Γι’ αυτό και ως Επίσκοπος της πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Ιεράς Επισκοπής Μαρεώτιδος έκανες πράξη την οφειλετική προσφορά στο σώμα της Εκκλησίας ως δικαιοσύνη, σωφροσύνη, μακροθυμία, ελεημοσύνη και εντιμότητα.

Τις αρετές σου αυτές διεπίστωσε κατόπιν προτάσεως μου η περί ημάς Αγία και Ιερά Σύνοδος, η οποία σε αντέμειψε για το εκκλησιαστικό ήθος και την άοκνη εργασία σου διά της παμψηφεί εκλογής σου σε Μητροπολίτη της Ιεράς Μητροπόλεως Λεοντοπόλεως με κριτήριο την διατήρηση στην πνευματική λαμπαδηδρομία των αιώνων ασβέστου του φωτός του ευαγγελικού μηνύματος που αποθησαύρισε ο Ιδρυτής και Έφορος του Πατριαρχείου μας, ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Μάρκος.

Σεβασμιώτατε,

Είσαι αναντίρρητα άξιος να φέρεις εις πέρας και αυτή την ιερή αποστολή που σου ενεπιστεύθη η Εκκλησία της Αλεξανδρείας. Είσαι ομολογουμένως ικανός, ως εκκλησιαστικός άνδρας της αγάπης και της οικονομίας, να γονιμοποιήσεις με τους λόγους και τα έργα σου και αυτό το πνευματικό γεώργιο. Ωστόσο, στο νέο αυτό σταθμό της εκκλησιαστικής σου διακονίας, μην λησμονείς ότι αναλαμβάνεις να φέρεις επί των ώμων σου το βάρος υπερδισχιλιετούς θρησκευτικής και εθνικής αυτοσυνειδησίας. Αναλαμβάνεις να ποιμάνεις την Εκκλησία της ανατολικής περαίας του Νείλου. Την Εκκλησία που ανδρώθηκε στην πλούσια από ιστορικές μνήμες ελληνιστική πόλη των Λεόντων, όπου ο Πτολεμαίος ο Φιλομήτωρ επέτρεψε την ανοικοδόμηση ιερού του μεγίστου θεού καθ’ ομοίωσιν του εν Ιεροσολύμοις Ναού.

Αναλαμβάνεις να ποιμάνεις την ιστορική Μητροπολίτιδα Εκκλησία της Δευτέρας Αυγουσταμνικής, την ανασυσταθείσα υπό την παρούσα επωνυμία από τον μακαριστό

Πατριάρχη Φώτιο το 1907 με έδρα το Ζαγαζίκ, όπου ο Ελληνισμός δημιούργησε μια από τις πλουσιότερες κοινότητες στην Αίγυπτο. Αλλά και εδώ στην Ισμαηλία, όπου η έδρα της Μητροπόλεως μεταφέρθηκε το 1949, είναι ζωντανές οι μνήμες των σκαπανέων του εμπορίου και του πολιτισμού, των Ελλήνων παροίκων που έζησαν, δημιούργησαν και προσευχήθηκαν εδώ στον Ιερό Καθεδρικό Ναό του Αγίου Μηνά.

Διάλεξε λοιπόν την δύσβατη και ακανθώδη ατραπό που, σε πείσμα των κατακλυσμιαίων δυνάμεων της ιστορικής αναγκαιότητας, διασώζει ακεραία τη νοητή κιβωτό της ελληνορθοδόξου χριστιανικής παραδόσεως στη θεοβάδιστη χώρα της Αιγύπτου. Δώσε νέα πνοή και επέκτεινε στο μέλλον την μαρτυρία της Ορθοδοξίας στη Νειλοχώρα, κρατώντας παρακαταθήκη πολύτιμη στο φυλακτήριο της καρδιάς σου τους στίχους του ποιητή: *‘Δε θέλω του κισσού το πλάνο ψήλωμα σε ξέν’ αναστηλώματα δεμένο. Ας είμ’ ένα καλάμι, ένα χαμόδεντρο, μα όσο ανεβαίνω, μόνος ν’ ανεβαίνω’* (Γεώργιος Δροσίνης, *Φωτερά Σκοτάδια*, απόσπασμα).

Στον αγώνα τον καλό θα έχεις κοντά σου τον Πατριάρχη σου, στο πλευρό του οποίου τόσα χρόνια αναλώνεις εαυτόν. Στον αγώνα τον καλό θα έχεις κοντά σου τους Αρχιερείς μας, τους Κληρικούς και τους ανθρώπους του Πατριαρχείου μας με τους οποίους καθημερινά συνεργάζεσαι και τόσο σ’ έχουν αγαπήσει. Αυτή την αγάπη να μοιράζεις απλόχερα και να την έχεις πάντα αλάνθαστη πυξίδα της αρχιερατικής σου πορείας διότι *‘θάλασσα εστίν ο κόσμος, εν ω η Εκκλησία ως ναυς εν πελάγει χειμάζεται μεν αλλ’ ουκ απόλλυται’* (Ιππόλυτος Ρώμης, *Περί Χριστού και περί του Αντιχρίστου*, 59). Αμήν!

Ο Σεβ.κ.Γαβριήλ ανέφερε κατά την αντιφώνηση του:

Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

Ιστάμενος σήμερον ενώπιον υμών, εν πληθούση Εκκλησία, την ιεράν και φοβεράν δι’ εμέ ταύτην ώραν, αναλαμβάνων και ουσιαστικώς το πηδάλιον της νοητής ολκάδος της Επαρχίας ταύτης, δόξαν και αίνον αναπέμπω τω εν Τριάδι Αγίω Θεώ, δι’ όσα θαυμαστά η Χάρις Του ειργάσατο διά την αναξιοτήτά μου. Το έλεος Του, πράγματι, με κατεδίωξε πάσας τας ημέρας της ζωής μου. Με διεφύλαξε και με συνετήρησε έως της σήμερον καθ’ ήν ανέρχομαι το κράσπεδον τοιαύτης υπουργείας. Ελπίζω και προσεύχομαι και διά το υπόλοιπον της ζωής μου. Με ηλέησε *πολυμερώς και πολυτρόπως* ανάξιον όντα. Φανέρωσε στη ζωή μου ανθρώπους που με κατήχησαν, με εστήριξαν στην πίστη και έγιναν συναρωγοί εις την εν τη Εκκλησία ταπεινήν διακονία μου. Εύχομαι υπέρ υγείας των ζώντων και υπέρ αναπαύσεως των κεκοιμημένων.

Την στιγμήν ταύτην, τα κατακλύζοντά με συναισθήματα είναι πολλά, με εξέχοντα εκείνα της χαράς, της λύπης και της ευθύνης. Χαρά μεν διά την ευλογίαν του θεού και τα σήμερον λαμβάνοντα χώραν χαροποιά γεγονότα, λύπην δε, διότι η άλλοτε γεραρά και πολυάνθρωπος εδώ παροικία αριθμεί ολιγίστους πλέον. Όμως υπάρχει, ζει και κινείται. Και τούτο θαύμα θείου. Η ευθύνη με κατακλύζει διά το μικρόν τούτο ποίμνιον. Έχω πλέον το χρέος και πρέπει να αναλώσω τις δυνάμεις μου διά να το οδηγήσω εις νομάς σωτηρίους. Πρέπει να αποδειχθώ ο πατέρας, ο αδελφός, οδίακονος του. Ο θεός βοηθός και σκεπαστής μου!

Δεν φοβούμαι, Μακαριώτατε, το μικρόν ποίμνιον. Εις την Πατριαρχικήν αυλήν, όλοι εμάθαμε καλά το μάθημα των ολίγων. Ηχούν εις τα ώτα μου οι λόγοι του μακαριστού Πατριάρχου Παρθενίου: *και με τους πολλούς πορευόμεθα και με τους ελαχίστους*. Το έργο του θεού δεν σταματά εις τους αριθμούς. Η Εκκλησία πάντοτε και πανταχού πορεύεται, εφαιλούσα την λυτρωτικήν σαγήνην της. Άλλωτε εν δόξη, εν λόγοις, εν πλατείαις οδοίς, εν δυνάμει και άλλωτε εν στενοχωρία, εν σιωπή, εν στενωποίς, και εν ασθενεία, οι ζωηφόροι ποταμοί του Ευαγγελίου ευρίσκουν διέξοδον, διότι ο θεός πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν.

Εμάθαμε καλά το μάθημα του συντηρείν, αν όχι και επαυξάνειν τα παραδεδομένα. Δύσκολο να τηρής τον τόπον, θεάρεστον όμως και άξιον. Εξάλλου τίποτε δεν είναι δικό μας, ούτε και μας ανήκει. Και τούτο έργο του Θεού είναι. Απλά όργανά Του γινόμεθα. Εμάθαμε ότι ο πάντων πρώτος έσται πάντων διάκονος. Να μην ζητούμεν τα εμαυτών, αλλά να δεχόμεθα εν ευχαριστία και ευγνωμοσύνη τα διδόμενα. Να μην προσπαθούμε να επιβάλουμε την άποψίν μας, αλλά να ακολουθούμε και διαφωνούντες, την ψήφο των πλειόνων, εν κοινή συνοδοιπορία. Βεβαίως όταν οι λόγοι και η πειθώ δεν βρίσκουν τόπον, τότε αναγκαστικώς η αλήθεια παύει να έχη συνακόλουθον την ευγένεια. Διά παντός προσφόρου μέσου πρέπει να σώζεται η εκκλησιαστική ευταξία, η ομόνοια και η ενότης. Το συμφέρον της Εκκλησίας προηγείται και υπερτερεί του ημετέρου. Μέγας διδάσκαλος και εφαρμοστής αυτών, ο πολύς εν Πατριάρχεις Μελέτιος ο Μεταξάκης.

Ο λόγος αυτός, Μακαριώτατε, δεν διεκδικεί ρητορικήν δεινότητα, ούτε και θεολογικήν αριστείαν. Λίγα λόγια, ατάκτως ερριμένα ήθελα να είπω, πρώτα-πρώτα για μένα. Να τα ακούσω άλλη μια φορά, να τα ενστερνίζομαι συνεχώς, ώστε να μην υπερηφανευθώ και γίνω βορρά λεόντων και επέλθει αλλοίωσις του εκκλησιαστικού φρονήματος. Και τούτα μεν ούτως σωφρονών προς την παράδοσιν αναλόγων στιγμών, όμως επιτρέπατέ μοι, Μακαριώτατε, να στρέψω τον λόγον και να εκφράσω προς Υμάς τις από μυχού καρδίας ευχαριστίες μου δι' όσα η αγάπη Σας έχει πράξει διά την ελαχιστότητά μου και διά την ώραν ταύτην. Με περιβάλατε με περισσήν αγάπην, με περιθάλαψατε, με τιμήσατε, με εμπιστευθήκατε, με προβιάσατε. Είστε ο ευργέτης μου. Δεν το ξεχνώ. Είστε η ψυχή του έργου του Θεού. Εσείς κρούετε μελωδικώτατα την κινήρα του θρόνου του Αγίου Μάρκου, ώστε όλοι εμείς οι υπόλοιποι να συγχρονιζόμεθα και να πράττομε τα κατά θεόν προς σωτηρίαν του πιστού λαού Του. Η φωνή Σας, ως φωνή υδάτων πολλών και οι λόγοι των χειλέων Σας, γλυκείς. Ευχαριστώ χρεωστικώς, ευχαριστώ ενσυνειδητώς, ευχαριστώ πάλιν και πολλάκις.

Εις το πρόσωπον του συνευχομένου Σεβ.Γέροντος Πηλουσίου κ.Καλλινίκου, χαιρετώ και ασπάζομαι την τιμήσασάν με διά της ψήφου της, Σεπτήν Ιεραρχίαν του θρόνου. Ο δεσμός της εν Χριστώ αγάπης, της τιμής και του αλληλοσεβασμού να μας συνέχη πάντοτε. Και προσωπικώς τον ευχαριστώ. Πάντοτε η αγάπη του με περιέβαλε και όπως πολλάκις έχω τονίσει είναι τύπος καλού εργάτου της Εκκλησίας. Ευχαριστώ τον επιστήθιο και γνήσιο φίλο και αδελφό, Σεβ.Μητροπολίτη Μεσσηνίας κ.Χρυσόστομον. Παρά τα πολυεύθυνα και εργώδη καθήκοντά του, έφθασε και ήλθε εδώ, να 'ναι δίπλα μου, όπως πάντα. Ο Θεός να τον ευλογή, να τον χαριτώνη και να τον φυλάσση από παντός εναντίου. Ευχαριστίας εις τους, εκ των ημετέρων, παρόντας Αγίους Αδελφούς, τον Σεβ.Ερμουπόλεως, τον Θεοφιλ. Άγιον Νιτρίας, τον Άγιον Βαβυλώνος, ο οποίος ήρε και το βάρος της προετοιμασίας της σημερινής τελετής, τον Θεοφιλ.Μπαρζαβίλ και Γκαμπόν κ.Παντελεήμονα, άρτι προαχθέντα και χειροτονηθέντα εις Επίσκοπον.Ευχαριστίας εις τους μακρόθεν ελθόντας αδελφούς κληρικούς, αλλά και εις τους λοιπούς, εκ των ημετέρων, αδελφούς, τους προσδραμόντας μετά του ποιμνίου των εκ Καΐρου, Πορτ Σαΐδ, Μανσούρας και Δαμμιέτης. Κύριος αντ' εμού αποδώση αυτοίς την Χάριν.

Ευχαριστίας εις τον Εξοχώτατον Πρέσβυν κ. Χριστόδουλον Λάζαρην που με τιμά με την φιλία του και του οποίου η αγάπη προς το Πατριαρχείον είναι συνεχής και αδιάπτωτος, ως και εις τον Πρόεδρον των Παραβαλαναίων κ.Σπυρίδωνα Καμαλάκη. Τον Πρόεδρον της Ελληνικής Κοινότητας Ισμαηλίας κ.Ιωάννη Μισρέκη ευχαριστώ εκ βαθέων, διότι κρατά ακοίμητον την κανδήλαν του προστάτου μας Αγίου Μηνά. Αγαπητέ μου Πρόεδρε, από αύριον θα μείνουμε πάλι οι ολίγοι. Μαζί θα σηκώνομε τον Σταυρό της Ομολογίας και της Μαρτυρίας. Ευχαριστίας δε και εις τον παρόντα εκπρόσωπο της Κοπτορθοδόξου Εκκλησίας.

Αιωνία η μνήμη των προκατόχων μου Αρχιερέων, Σωφρονίου, Χριστοφόρου, Κων/νου, Νικοδήμου, Ιωακείμ, Τίτου και Διονυσίου. Ζητώ την ευχή της μητέρας μου. Ο Θεός να την έχη καλά. Τέλος ζητώ την ευχή του Πατριάρχου μου και όλων των εδώ παρισταμένων, να φανώ άξιος της κλήσεως και της εμπιστοσύνης της Εκκλησίας και εν ημέρα κρίσεως, να αποδώσω την παρακαταθήκην σώαν και ακεραίαν, όπως και την παρέλαβον. Εύχεσθε! Γένοιτο!

Τον Σεβασμιώτατο προσεφώνησαν επίσης οι Σεβ.Μητροπολίτες Γέρων Πηλουσίου κ.Καλλίνικος, εκ μέρους της Αγίας και Ιεράς Συνόδου του θρόνου, και Μεσσηνίας κ.Χρυσόστομος, στο πρόσωπο του οποίου ο Μακαριώτατος εξέφρασε την ευγνωμοσύνη της

Εκκλησίας των Αλεξανδρέων για την αδιάπτωτη στήριξη της Εκκλησίας της Ελλάδος, ο κ.Σεραφείμ, εκ μέρους της Κοπτικής Εκκλησίας, ο Εξοχ.Πρέσβης της Ελλάδος στο Κάιρο κ.Χριστόδουλος Λάζαρης, ο Ελλογιμ. κ.Σπυρίδων Καμαλάκης, Μέγας Άρχων Λογοθέτης και Μέγας Ευεργέτης του παλαιφάτου Πατριαρχείου και ο Εντιμ.Πρόεδρος της Ελληνικής Κοινότητας Ισμαηλίας κ,Ιωάννης Μισρέκης, τον οποίο μάλιστα μετά το πέρας της τελετής ενθρονίσεως ο Μακαριώτατος περιεκόσμησε με το Σταυρό του Αγίου Μάρκου, ως έκφραση αναγνώρισεως της προσφοράς του προς τον ελληνική κοινότητα της παρίσθμιας πόλεως. Της τελετής ενθρονίσεως ακολούθησε εόρτια σύναξη επί τη ευσήμω ημέρα.